

[Brusvang.]

arbejdet har trukket tilbage, simpelt hen fordi det har kunnet dokumenteres, at det objektivt set ikke var gode og holdbare forslag.

Centrum-demokraterne har været positive fra starten over for, at der skulle bruges 8 mia kr. til forskellige beskæftigelsesarbejder, erhvervsfremme m.m. Vi har også været positive over for det skøn, at der skulle laves en finanspolitisk stramning dels til finansiering, dels som valutaværn på 21 mia kr.

Efter disse kritiske bemærkninger vil jeg ikke undlade også at sige, hvad jeg synes der er sagt for lidt om fra anden side, at regeringen også har vist megen fleksibilitet i sine forhandlinger. Regeringen har på et ret tidligt tidspunkt, måske endda på et for tidligt tidspunkt, taget nogle af sine egne forslag af bordet, hvorved der ikke rigtig længere kunne handles fra regeringens side med disse.

Den fleksibilitet, som regeringen har udvist, har for mit partis vedkommende bevirket, at vi meget gerne ligesom ville anerkende dette, og det gjorde vi bl. a. på det tidspunkt, hvor vi fra partierne venstre, de konservative og kristeligt folkeparti fik en venlig henvendelse om, hvorvidt vi ville være med i den særlige plan, som disse partier har udarbejdet. Vi fik planen at se, og vi var enige i mange punkter, men vi var netop bange for, at dette, om vi var gået med, i befolkningen skulle være blevet opfattet som en uvenlighed, som en blok imod regeringen, og det var årsagen til, at vi sagde nej tak til den venlige henvendelse. Det skyldtes altså ikke, at vi var ganske uenige, men det var metoden, vi var lidt bange for.

Der har også på dette punkt i dagspressen været en misforståelse, som jeg måske lige kan nå at rette. Det gælder specielt regeringens talerør Aktuelt. Jeg tror, at Aktuelt brugte vendingen, at centrum-demokraterne stod og trippede for at komme med i forhandlingerne med V, Q og K. Som det er fremgået af det, jeg lige har sagt, blev vi indbudt, men sagde nej tak med den begrundelse, jeg har givet. I næste omgang skete der så dette, at da der vedrørende de forslag, som regeringen har stillet, skulle afgives betænkning af de forskellige udvalg, viste det sig, at på en række punkter havde venstre, de konservative, de kristelige og CD den samme opfattelse og ønskede derfor den samme formulering. Da der i denne formulering indgik, at man forudså visse se-

nere forhandlinger i fællesskab, er det dog ganske klart, at man på det punkt siger, at de forhandlinger er vi i så fald parate til at deltage i. Det har ikke noget at gøre med at trippe for at komme med i en blok, da vi jo netop havde sagt nej til noget sådant.

Torsdag i sidste uge tror jeg at det om formiddagen stod klart for os alle, at de samtaler mellem regeringen og V, K og Q, der havde fundet sted, var strandet. Der var ganske vist ikke sat et endeligt punktum for disse forhandlinger af statsministeren, som er den eneste, der kan sætte et sådant punktum, men alligevel følte man, at disse forhandlinger ikke længere var en realitet. Regeringen søgte da kontakt med det radikale venstre og med centrum-demokraterne, og naturligvis, når vi får en opfordring fra regeringen til at komme, så kommer vi, men også her var et af vore første spørgsmål til regeringen: hvad er egentlig det politiske grundlag? Vi sidder her tre partier, som ikke er et flertal. Vi mener ikke, det har noget zweck, medmindre der er et flertal. Regeringen ønskede alligevel, at vi kiggede nogle sager igennem og gav nogle tilkendegivelser. Selvfølgelig ville vi ikke nægte at gøre dette, men vi sagde klart til regeringen i den forhandlingsrunde, at der er to modeller. Den ene model er den, vi kan nå frem til, hvis der kun sidder det radikale venstre, regeringen og os selv. Så er det nemlig blot, at vi kan sige ja til en momsforhøjelse på 5 pct. og måske noget på spiritus og tobak, men ikke andet. Der er en anden model. I det øjeblik f. eks. det konservative folkeparti havde siddet med ved bordet og der havde været et flertal, så erklærede vi vor villighed til at drøfte en række andre poster. Sådant opstillede vi de to modeller.

Ikke desto mindre blev det under de følgende forhandlinger meget hurtigt klart, at vi ikke rigtig så nogle bestræbelser udfoldet fra regeringen på at bringe de konservative med ved denne forhandling. Det vil altså sige, at den kunne komme til at fortsætte med de radikale og CD alene. Dette kunne have ført til, at havde vi fortsat disse forhandlinger meget længe og erklæret os villige til at drøfte visse ting under specielle forudsætninger, så kunne regeringen meget nemt, hvad regeringen jo også har gjort, senere over for offentligheden lade det indtryk trænge ud, at vi i og for sig var enige, og at den lille smule, der manglede, kunne man klare med stemmer fra socialistisk folkeparti.